

ЈЕДНАЧИНА ЉУБАВИ И СМРТИ

Ненад
Грујичић

Бејак песма и писах песму
у бомбардованом дану
на крају двадесетог века,
душа у крлетки дима и стакла,
кротка и светла,
разигран бол под трешњама у цвасти,
прост и леп,
у граду под ватреним грудвама пакла,
нечујан и себи непознат,
са новим виђењем љубави и смрти,
милостив у секундама страха,
расплетено клунко наде бачено
на другу обалу без иког,
бејак, кажем, песма и писах песму
у дану срушених мостова на Дунаву,
у граду што носи отмени жиг срца,
у земљи што пије сопствену рану
чија чула отварају небо,
под сазвежђима као латинама над трњем,
бејак наивичина из добре приче,
но, бејак и песма, велим,
на потезу од душе до материје,
умивен новим удесом на појилу жртве,
доведен у поноћ као месечар на руб уштане,
узет однекуд и стављен у јединицу времена
што шинги као поскок
на врелом камену у легенди,
бејак похвала подневу у пролеће,
у тек опунелим нетељкама
из којих бију живот и над,
бејак у томе лирика - чаробна чуварка срца,
нектар у сунчевој врши цвркута
са огрлицама од усхијаног ваздуха,
бејак опеана раселба
и молитва без даха за браћу
из прелених гудура и ојутрица,
чух, а не видех, и гаврана пре зоре
како најављује еписки тон догађаја,
у откључаном стању подвести,
бејак млаз духа преображен
у бела људска лица пред палбу,
у рату који је звер и нитков,
у катарзи чија ће вертикала
променити цео један народ,
у којој ће остатак света толити жеђ,
бејак и изнадни ментални ветар,
један од многих што држе биће у равнотежи,
ветар што чуна речи
и удева их у старе синонове истине,
речи о нама што пре великих несрећа
увек заборављамо Господи
и хрлимо годинама у живо блато протаклука,
о нама окићеним луним трбушницама и сујетама,
а тако је све ништавно и горко
у страшим пражњењима тела и земље,

бејак стих у песми од три тачке,
невидљив од презрелих емоција што јуре
испред казаљки на сателитима смрти,
бејак димна завеса у новој строфи без краја,
узвик долетео изван календара и муње,
у девојачким заноктицама подигнутим
у химну плаветнила,
у лавовским покретима дечака што скачу
с олуштине моста у реку
са таласима у облику крста,
мириш у освети,
лепи у мокрој аури врлина,
а већ у успоменама пре незадрживе старости,
бејак златна прашина књига
бачена у очи болесним газдама света,
у карикатуралним грчевима
на бриџама њихових празних победа,
душлих превиди и грешака,
бејак нови псалам у неиспаканим сузама
што хитају некамо и некако,
а никако и никамо,
у маглином сну у којем преписах до пола
песму велике промене,
песму без потписа и писма,
песму чисте љубави кроз огањ и веру,
песму у једначини Бога и смрти.

Слободан Вилчек Willy, Измирење,
(АНТИ НАТО АРТ АКЦИЈА)

4

ИЗ РАТНЕ СВЕСКЕ

Милица
Грандић

мало си се
разболео
мосту

да превозиш
напе мисли
од овог до оног
краја
мало си уморан

спавај
између обала
као разалет

и боље гледај
у звезде
да нас опет
не преваре

.....

уместо жеље
шта предлагате?
аветне ракете
оштрих црта
удешених
за наша
лепа лица?

да се у ветар
преметнемо?

или да се љубимо?

ако пронађемо
уста
ако језик
још разумемо

ако пише још језик
љубавна слова

.....

и не разумем
зашто ми
узимају жељу
једино због чега
сам трчала
стизала
веровали да зрно
ће сваког пролећа
у плод
у нешто

да ћемо
вечито недовршених
књига
бар на Сајам
голих реченица
без рукава
бар у блато
у наговештај задисаја

па се осмехивам
сваком престанку
па настанку
некаквих сигнала
што нас остављају
у положај
безумника

очајавам само
што тренутни
фотографи
не хватају
млатарања руку наших
надчовечанска
уметничка дела

НЕВИДЉИВА ПЕСМА

Симон
Грабовац